

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

KOMITET REGIONÓW

103. SESJA PLENARNA W DNIACH 7–9 PAŹDZIERNIKA 2013 R.

Rezolucja Komitetu Regionów – 19. Konferencja Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (COP 19 UNFCCC) – Postępy w międzynarodowych wysiłkach na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu

(2013/C 356/01)

KOMITET REGIONÓW

1. Deklaruje pełne poparcie dla wspólnego stanowiska UE i wzywa wszystkie strony zaangażowane w negocjacje COP 19 do podjęcia niezbędnych kroków zmierzających do tego, by do 2015 r. zawrzeć, a do 2020 r. wdrożyć międzynarodowe prawnie wiążące porozumienie w sprawie zmian klimatu, którego celem byłoby ograniczenie globalnego ocieplenia do 2 °C.

2. Apeluje do negocjatorów, by znowu zdali sobie sprawę z naglącego charakteru tego zadania i dążyli do zawarcia ambitnego porozumienia.

3. Podkreśla, że rządy krajowe i UE będą mogły osiągnąć swoje cele tylko z aktywnym udziałem władz lokalnych i regionalnych, których najbardziej bezpośrednio dotyczą skutki zmiany klimatu i które w dużej mierze odpowiadają za wdrożenie odpowiednich środków politycznych. Dlatego podkreśla potrzebę zgromadzenia danych przedstawiających wpływ zmiany klimatu i strategię dostosowawczą w ujęciu przestrzennym.

4. Wzywa do uwzględnienia działań związanych ze zmianą klimatu we wszystkich sektorach i budżetach na każdym poziomie sprawowania rządów i wskazuje, że wiele dziedzin wymagających reform, takich jak energetyka, rolnictwo, budownictwo, planowanie przestrzenne, gospodarowanie odpadami i transport, podlega kompetencjom władz lokalnych lub regionalnych.

5. Zwraca się zatem do władz międzynarodowych i delegacji UE, by wyraźnie włączyły władze lokalne i regionalne w

międzynarodowe negocjacje dotyczące zmiany klimatu oraz w proces realizacji uzgodnionych działań, a także by uznały rolę mediatora, którą mogą odegrać te władze w trakcie negocjacji.

6. Z zadowoleniem przyjmuje propozycję Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, by we wrześniu 2014 r. zorganizować szczyt światowych przywódców poświęcony ochronie klimatu. Uważa, że udział władz lokalnych i regionalnych jest niezbędny dla owocnego przebiegu tego szczytu.

7. Zwraca uwagę na fakt, że stężenie CO₂ w atmosferze przekracza obecnie pułap krytyczny 400 ppm, i jest bardzo zaniepokojony tzw. luką gigatonową, czyli różnicą między działaniami, które negocjatorzy zgodzili się podjąć, a działaniami, które wciąż jeszcze trzeba wdrożyć, aby utrzymać globalne ocieplenie na poziomie poniżej 2 °C.

8. Dostrzega brak pewności związany z modelowaniem klimatu i ograniczaniem emisji CO₂ i dlatego opowiada się za ostrożnościowym podejściem do polityki przystosowywania się do zmiany klimatu, która przewiduje skutki wzrostu temperatury o ponad 2 °C.

9. W pełni popiera założenie, że planowane na 2015 r. porozumienie ONZ w sprawie zmiany klimatu ma obejmować nie tylko działania łagodzące jej skutki, ale także działania przystosowawcze, i podkreśla, że obu tym elementom należy nadać równie wysoki priorytet.

10. Wzywa negocjatorów, by wypełnili zobowiązanie do przeznaczenia 100 mld USD na ekofundusz klimatyczny oraz by wcielili w życie koncepcję „strat i szkód”, jak uzgodniono na Konferencji Stron w Dausze w 2012 r.

11. Z zadowoleniem przyjmuje dalsze postępy w dziedzinie leśnictwa, a zwłaszcza aspekty metodologiczne programu ONZ na rzecz redukcji emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów (REDD+), i zachęca do podejmowania dalszych kroków w tym kierunku. Stwierdza, że w związku z tym odpowiednio powinny też wzrosnąć możliwości finansowania w tej dziedzinie.

12. Podkreśla zasadnicze znaczenie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) dla łagodzenia skutków zmiany klimatu, niemniej nalega, by uwzględnić przy tym zrównoważony rozwój obszarów wiejskich oraz bezpieczeństwo żywnościowe, zwłaszcza w krajach rozwijających się.

13. Powtarza, że budowanie odporności na skutki zmiany klimatu, szczególnie w najbardziej narażonych regionach świata oraz wśród najbardziej bezbronnych członków społeczeństwa, jest kluczowym elementem sprawiedliwego porozumienia.

14. Apeluje, by przyszłe redukcje emisji i wszystkie inne działania łagodzące skutki zmiany klimatu były sprawiedliwie rozdzielane wśród całej wspólnoty międzynarodowej, z odpowiednim uwzględnieniem różnych możliwości i punktu wyjścia poszczególnych krajów i regionów świata.

15. W tym kontekście domaga się również kompleksowej reformy strukturalnej unijnego systemu handlu emisjami.

16. Zwraca uwagę na pilną potrzebę propagowania synergii pomiędzy działaniami łagodzącymi skutki zmiany klimatu a działaniami przystosowywania się do nich. Powstawaniu synergii służą: wymiana doświadczeń i sprawdzonych rozwiązań, wspieranie badań naukowych i innowacji oraz koordynacja polityki.

17. Podkreśla, że UE na swym przykładzie dowiodła, że możliwe jest zlikwidowanie zależności między emisjami CO₂ a wzrostem PKB. Powtarza, że UE w dalszym ciągu powinna służyć za wzór i realizować ambitne i wiążące cele ograniczenia emisji CO₂, a także cele dotyczące energii odnawialnej i efektywności energetycznej.

18. Pragnie zaakcentować wysiłki miast i regionów Europy, które przyjęły lokalne lub regionalne strategie na rzecz klimatu i energii bądź też inicjatywy, które przyczyniają się do

ambitniejszego podejścia na szczeblu krajowym, jak choćby inicjatywa Zielonej Stolicy Europy lub Porozumienie Burmistrzów, którego sygnatariusze zobowiązali się do ograniczenia emisji CO₂ o ponad 20 % do 2020 r.

19. Wnosi, by wysiłki podejmowane przez miasta i regiony zostały uznane i uwzględnione w mechanizmie rozliczania z wyników MRV (działania mierzalne, ujęte w sprawozdawczości i sprawdzalne).

20. Apeluje o lepszą wymianę informacji na całym świecie i potwierdza swoje poparcie dla protokołu ustaleń, podpisanego wraz z Programem Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP), aby propagować tworzenie synergii pomiędzy różnymi poziomami rządów oraz skuteczniej wdrażać wielostronne porozumienia na rzecz środowiska. Potwierdza w tym kontekście swoje poparcie dla protokołu ustaleń, podpisanego wraz z Konferencją Burmistrzów USA, oraz dla przyszłego porozumienia z burmistrzami Chin.

21. Apeluje, by przyszłe strategie UE wykorzystywały potencjał wielostronnej zdecentralizowanej współpracy z krajami trzecimi, i zwraca uwagę na konkretne instrumenty, które opracował z myślą o ułatwianiu takiej współpracy.

22. Pragnie, by tzw. kryteria klimatyczne zostały w pełni uwzględnione w różnych instrumentach finansowych UE, w tym w europejskiej polityce rozwoju.

23. Wskazuje na fakt, iż w porozumieniu z Cancún wyraźnie uznano rolę władz szczebla niższego niż krajowy i samorządów lokalnych, i ponownie apeluje, by w ramach globalnej polityki na rzecz środowiska przyjęto podejście oparte na wielopoziomowym sprawowaniu rządów. Postuluje więc, by strony UNFCCC zdecydowanie zobowiązały się do włączania władz szczebla niższego niż krajowy i samorządów lokalnych we wdrażanie decyzji UNFCCC i do wspierania ich w tym zadaniu, tak jak to miało miejsce w przypadku decyzji X/22 Konwencji o różnorodności biologicznej.

24. Zobowiązuje przewodniczącego Komitetu Regionów do przedłożenia niniejszej rezolucji przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego, przewodniczącemu Rady Europejskiej, przewodniczącemu Komisji Europejskiej, litewskiej prezydencji UE oraz Sekretariatowi UNFCCC.

Bruksela, 9 października 2013 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Ramón Luis VALCÁRCEL SISO